

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

03 februarie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători –Liliana Catan, Elena Covalenco, Iurie Diaconu și Ion Guzun,

a judecat, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Bălți, Valentina Costăș, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 noiembrie 2014, pe cauza penală în privința lui:

Danilișin Viorel Alexei, născut la 09.01.1951, originar și domiciliat în satul Frasin, raionul Dondușeni.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *Instanța de fond* – 04.03.2013-26.12.2013;

2. *Instanța de apel* – 30.01.2014-19.11.2014;

3. *Instanța de recurs* – 22.12.2014-03.02.2015;

CONSTATĂ:

1. Prin sentința judecătoreiei Dondușeni din 26 decembrie 2013, *Danilișin Viorel* a fost achitat pe art.190 alin.(4) Cod penal pe motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii.

A fost admisă în principiu acțiunea civilă înaintată de Vacari Nicolae, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. Pentru a se pronunța cu sentința, instanța de fond a constatat, că Danilișin Viorel a fost pus sub învinuire de către organul de urmărire penală, pentru faptul că, în anul 2007, sub pretextul că dorește să sădească o livadă de meri, prin abuz de încredere și înșelăciune a însușii suma de 90000 lei de la cet. Vacari Nicolae Nicolae, încredințîndu-l că Ministeru Agriculturii al RM conform Hotărîrii Parlamentului îi va repartiza bani în sumă de 150 000 lei pentru stimularea înființării de plantații pomicole și prin urmare va avea surse pentru a-i restitui datoria. Ulterior, în perioada anilor 2008-2009, Danilișin Viorel din suma de 90000 lei, i-a restituit lui Vacari Nicolae Nicolae numai 27000 lei, restul sumei de 63000 lei, obligîndu-se prin recipisă să o restituie pînă la 21.12.2009, dar pînă la moment nu a

restituit-o. Organul de urmărire penală invocă, că în urma acțiunilor sale cet. Danilișin Viorel, avînd scopul însușirii prin înșelăciune și abuz de încredere a dobîndit ilicit de la Vacari Nicolae bani în sumă totală de 63000 lei, astfel cauzîndu-i un prejudiciu material considerabil de 63000 lei.

Potrivit învinuirii, acțiunile lui Viorel Danilișin de către organul de urmărire penală au fost încadrate în infracțiunea prevăzută de art.190 alin.(4) Cod penal - adică prin acțiunile sale social periculoase intenționate Danilișin Viorel ar fi săvîrșit infracțiunea de *escrocherie*, după semnele calificative: „*Dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, săvîrșită în proporții mari*”.

3. Sentința menționată a fost atacată cu apel de către procurorul în procuratura raionului Dondușeni Aurel Grigoriev, solicitînd, casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărîri prin care V.Danilișin să fie condamnat în baza art.190 alin.(4) Cod penal la 7 (șapte) ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții ce țin de gestionarea mijloacelor financiare pe un termen de 5 (cinci) ani. De admis acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată N. Vacari și de încasat din contul lui V. Danilișin în beneficiul lui N. Văcari suma de 63000 lei.

În motivarea apelului a invocat că:

- instanța de fond a apreciat eronat declarațiile martorilor apărării și numai în detrimentul ușurării situației inculpatului V. Danilișin;

- prima instanță a pus la baza sentinței numai declarațiile inculpatului, precum că el numai a semnat, dar nu a ridicat de la bancă careva sume bănești, dar nu a apreciat la justa valoare informația oficială parvenită de la o instituție bancară și anume BC "Moldindconbank", filiala Dondușeni;

- în cadrul examinării cauzei, cît și în motivarea sentinței instanța nu a constatat careva acțiuni din partea inculpatului V. Danilișin, care ar demonstra intenția de a achita datoria, decît numai faptul posibilității acestei achitări.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 noiembrie 2014, a fost respins, ca nefondat, apelul procurorului cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. Instanța de apel judecînd apelul declarat împotriva sentinței de achitare, a admis demersul acuzării privind reluarea cercetării judecătorești potrivit modului stabilit pentru prima instanță, dispunînd audierea nemijlocită în ședința instanței de apel a părții vătămate N. Vacari, inculpatului V. Danilișin și prezentarea bazei probante scrise care părțile au considerat-o pertinentă, concludentă și utilă pentru justa soluționare a cauzei.

După îndeplinirea respectivelor prevederi legale, Colegiul penal a considerat, că instanța de fond dispunînd achitarea inculpatului Danilișin Viorel Alexei de sub

învinuirea formulată pe art.190 alin.(4) Cod penal pe motiv, că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii, a adoptat o hotărâre legală și temeinică, bazată pe întreg ansamblul probant care cert dovedește nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Instanța de apel, a menționat că:

Latura subiectivă a escrocheriei se manifestă prin vinovăție sub formă de intenție directă, pentru calificarea faptei pe art.190 Cod penal este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate, primirea bunurilor cu condiția unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul face promisiuni false, însă la momentul intrării în stăpînirea asupra acestor bunuri urmarea scopul de a le sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat;

Intenția directă se manifestă prin faptul, că persoana își dă seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, prevede urmările prejudiciabile ale acesteia și dorește survenirea acestor urmări.

Vinovăția persoanei în săvîrșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul cînd instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetînd nemijlocit toate probele prezentate, iar dubiile care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, prin urmare instanța de fond a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute la art.385 Cod de procedură penală.

De asemenea, instanța de apel a conchis că întreg ansamblul probelor care au fost prezentate și cercetate în instanța de fond și cea de apel, confirmă doar faptul că acțiunile lui V. Danilișin nu cad sub incidența legii penale, iar natura raporturilor juridice apărute între el și N.Vacari sunt niște relații civile.

V.Danilișin atît pe parcursul urmăririi penale, în instanța de fond, cît și în instanța de apel nu a negat faptul existenței datoriei față de N. Vacari care s-a obligat să o restituie, însă în virtutea situației grele financiare nu a fost posibil de restituit în întregime suma de bani lui N. Vacari, restituind doar o parte din aceasta (27000 lei), obligîndu-se prin recipisă să restituie și restul sumei, care constituie 63000 lei părții vătămate.

A mai menționat instanța de apel, că însăși declarațiile părții vătămate N. Vacari nu confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, deoarece din conținutul lor nu rezultă, că inculpatul a avut intenția de a dobîndi ilicit suma de bani de la partea vătămată prin înșelăciune și abuz de încredere. Dar se constată faptul că inculpatul V. Danilișin a luat cu împrumut de la N.Vacari producție agricolă și anume făină de grîu în valoare de 90000 lei și prin recipisă contrasemnată de el s-a obligat de a restitui acestuia suma împrumutată, restituind doar o parte din bani, din motivul situației financiare grele la moment. Instanța de

fond corect a constatat, că V. Danilișin nu a refuzat să restituie datoria părții vătămate, din moment ce a achitat o parte din banii acesteia (27000 lei), obligându-se să achite restul sumei, astfel, s-a conchis că între părți a existat un acord de voință, între ele persistând relații civile, ceea ce mărturisește despre lipsa în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(4) Cod penal.

Astfel, acțiunile întreprinse de inculpatul V. Danilișin nu au fost apreciate drept metode sub care se prezintă escrocheria, deoarece prin intermediul acestor acțiuni, inculpatul nu a exercitat careva influență asupra conștiinței și voinței victimei, dezinformându-i conștient realitatea. Mai mult că, în ședințele de judecată s-a constatat cu certitudine că inculpatul V. Danilișin a restituit o parte din datorie lui N.Vacari, însă din motivul problemelor financiare nu a restituit întreaga sumă, ceea ce denotă că inculpatul nu a avut intenția de a se eschiva de răspunderea contractuală, întocmind o recipisă în acest sens.

Totodată, instanța de apel a stabilit că, nici în prima instanță, nici în instanța de apel, partea acuzării nu a prezentat probe pertinente, concludente și utile care ar fi demonstrat cert că inculpatul încă de la bun început au avut intenția de a înșela partea vătămată și de a nu achita suma de bani datorată acestuia.

Instanța de apel a considerat, că între părți au avut loc niște relații civile, deoarece partea vătămată, dispunând de recipisă eliberată de inculpatul V. Danilișin prin care și-a asumat obligațiunea de a restitui datoria, putea să-și apere drepturile sale adresându-se în ordinea procedurii civile.

În acest aspect, instanța de apel a menționat, că în sensul art.6 al Convenției Europene, noțiunea de „acuzatie în materie penală” este distinctă de noțiunea „drepturi și obligații cu caracter civil”, astfel, în cauza *Ringvold vs. Norvegia* din 11.02.2003, Curtea Europeană a notat că „...*faptul că o lege, care poate permite o cerere de despăgubire în virtutea dreptului cu privire la prejudiciu, include și elemente obiective constitutive ale unei infracțiuni penale, nu reprezintă, în pofida gravității acestei infracțiuni, un motiv suficient pentru a considera ca persoana responsabilă de obligațiile cu caracter civil, să fie acuzată de o infracțiune penală*”.

La fel, instanța de apel a conchis că, prima instanța corect a lăsat acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată N.Văcari fără examinare, explicându-i dreptul de a înainta o asemenea acțiune în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă, ținând cont că pentru stabilirea sumei despăgubirilor convenite părții civile este necesară administrarea de probe întru confirmarea sumei prejudiciului material și moral.

5. Împotriva deciziei nominalizate a declarat recurs ordinar procurorul care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei spre o nouă rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului a invocat că:

- la emiterea hotărîrilor instanțele de judecată au dat prioritate declarațiilor inculpatului V. Danilișin, care nu a negat existența datoriei față de N. Văcari, care s-a obligat s-o restituie, însă în virtutea situației grele financiare nu a fost posibil de restituit în întregime suma de bani lui Văcari N., restituind numai 27000 lei, restul obligându-se prin recipisă să restituie;

- s-a constatat incontestabil faptul că Danilișin Viorel prin înșelăciune și abuz de încredere a însușit suma de 90000 lei de la Văcari N. încredințându-l că va primi subvenții în mărime de 150000 lei și va avea surse pentru a-i restitui datoria;

- nu este clară poziția instanței de fond, care a admis în principiu acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Vacari N., urmînd ca asupra cuantumului să se pronunțe instanța în ordine civilă. Poziția dată este contrară prevederilor alin. 2) pct. 2) art. 387 Cod de procedură penală conform cărora, în cazul cînd se dă o sentință de achitare, instanța nu se pronunță asupra acțiunii civile dacă inculpatul a fost achitat pentru că nu sunt întrunite elementele infracțiunii sau există una din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei, prevăzute în art. 35 al Codului penal.

Erorile comise de instanța de fond au fost menținute și de instanța de apel care în conformitate cu prevederile al.3 p. 14 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.22 din 12.12.2005 era obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor de apel invocate de apelant. Nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului cauzei, iar decizia urmează a fi casată cu rejudecarea din nou a cauzei în apel.

6. Verificînd decizia recurată în raport cu motivele invocate în recurs și materialele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul procurorului urmează a fi respins din următoarele considerente:

Potrivit art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, *instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel.*

Alin. (4) și (5) ale aceleiași norme prevăd că, *în vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor și instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Conform cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvîrșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Potrivit textului recursului, procurorul invocă că temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală și anume, că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Raportînd norma nominalizată la situația în cauză, Colegiul penal constată că temeiul la care se referă autorul recursului nu este aplicabil din punct de vedere al prezentei erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Deasemenea, din textul recursului se vede că autorul critică aprecierea probelor administrate la caz, considerînd-o ca necorespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei.

La soluționarea cauzei, instanța de apel a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat cauza sub toate aspectele, probele prezentate de părți, verificîndu-le și apreciindu-le just, prin prisma pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punctul de vedere al coroborării lor și în mod întemeiat a menținut sentința prin care a fost achitat Danilișin Viorel de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (4) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Rejudecînd cauza, instanța de apel a stabilit că partea acuzării nu a prezentat probe pertinente și concludente care, în ansamblu cu circumstanțele cauzei, ar dovedi vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Potrivit prevederilor art. 394 alin. (3) Cod de procedură penală instanțele de fond au făcut o analiză amplă a probelor acumulate în cauză argumentînd detaliat respingerea probelor ce au fost administrate în suportul învinuirii aduse inculpatului în prezenta cauză.

Astfel, toate probele prezentate au primit o apreciere la justa valoare, concluziile făcute rezultă din materialul factologic acumulat în cauză.

Argumentele recurentului cu privire la aprecierea unilaterală a probelor nu au nici un suport legal, or potrivit prevederilor art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, *concluziile despre vinovăția persoanei de săvîrșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri; toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului.*

În virtutea celor menționate, Colegiul penal constată că, instanța de apel în decizia sa corect a invocat că, *latura subiectivă* a escrocheriei se manifestă prin vinovăție sub formă de intenție directă, pentru calificarea faptei pe art.190 Cod penal este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate, primirea bunurilor cu condiția unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul face promisiuni false, însă la momentul intrării în stăpînire asupra

acestor bunuri urmărea scopul de a le sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat.

Colegiul reține că, prin *înșelăciune* se înțelege o acțiune frauduloasă de amăgire ori inducere în eroare a victimei prin prezentarea ca adevărate a unei fapte mincinoase sau ca mincinoase a unei fapte adevărate. Din partea inculpatului astfel de acțiuni nu au fost stabilite, deoarece la momentul primirii de către el a bunului de la Vacari Nicolae, în anul 2007, Danilișin Viorel se ocupa cu cultivarea pământului, dispunea de terenuri agricole, tehnică, activitate care confirma caracterul realizabil al restituirii datoriei și atesta buna credință a inculpatului.

Totodată, Colegiul menționează că, inculpatul V.Danilișin, pe tot parcursul examinării cauzei penale nu a negat faptul existenței datoriei față de N. Vacari, care s-a obligat să o restituie, însă în virtutea situației grele financiare nu a fost posibil de restituit în întregime suma de bani lui N. Vacari, restituind doar o parte din aceasta (27.000 lei), obligându-se prin recipisă să restituie și restul sumei, care constituie 63.000 lei părții vătămate.

Referitor la motivul recurentului, că în speță s-a constatat incontestabil faptul că, Danilișin Viorel prin înșelăciune și abuz de încredere a însușit suma de 90.000 lei de la Văcari N. încredințându-l că va primi subvenții în mărime de 150.000 lei și va avea surse pentru a-i restitua datoria, Colegiul reține că, conform extrasului prezentat de BC" Moldindconbank" suma de 151.100 lei a fost transferată „ Gliet Frăsinenilor" SRL la data de 14 mai anul 2009, iar pînă la data de 20 mai 2009 a fost transferată suma de 57.000 lei Inspectoratului Fiscal cu titlul de impozite. Din înscrisurile prezentate și declarațiile lui Viorel Danilișin rezultă, că restul sumei, inclusiv și cea de 63.000, deși este indicat că a fost primită în numerar, de fapt a fost transferată la BC" Moldindconbank" și Banca Socială, unde avea credite, el numai a aplicat semnătura că a primit banii în numerar, de fapt însă nu i-a primit, toate operațiunile s-au făcut pe loc la bancă.(f.d.50-53, 158-159).

Tot la acest capitol, de asemenea, Colegiul reține că, de către instanțele de fond corect s-a reținut că, recipisa a fost eliberată de inculpat părții vătămate la data de 21.11.2009,(f.d.13), în plîngere (f.d.5) Vacari Nicolae invocă, că i-a împrumutat lui Dalilișin suma de 63.000 lei în anul 2009 pe cînd subvențiile, conform informației menționate mai sus au fost primite la data de 14 mai anul 2009, (și nu în anul 2008 cum este indicat în rechizitoriu și în declarațiile părții vătămate) adică recipisa a fost eliberată după primirea subvențiilor, la data de 25.05.2019 toate mijloacele financiare menționate au fost deja distribuite. Cele expuse contrazic declarațiile părții vătămate, precum că Danilișin Viorel i-a promis restituirea împrumutului la primirea subvențiilor, la momentul eliberării recipisei subvențiile erau deja repartizate Inspectoratului fiscal și creditorilor. Prin urmare, fiind justificate declarațiile inculpatului, precum că după primirea subvențiilor Inspectoratul Fiscal

și-a decontat din bancă automat suma impozitelor restante, iar restul sumei a fost transferat în contul creditelor lui V. Vacarciuc, luat de V. Danilișin pentru achitarea datoriei lui N. Vacari și creditului de la Banca Socială, unde se aflau în gaj terenurile sădite cu livadă și tehnica agricolă. Obiectivul și scopul acestor transferuri a fost menținerea terenurilor și a tehnicii în vederea continuării activității inculpatului care ținea de agricultură și se află în concordanță cu realitatea obiectivă de la acel moment.

Colegiul reiterează în susținerea achitării, că conform procesului verbal al ședinței de judecată în instanța de apel (f.d.30, V.2), fiind oferit cuvânt părții vătămate Vacari N., de a se expune pe marginea apelului declarat, acesta a menționat că nu susține apelul procurorului, fiind de acord cu sentința, or, acesta fiind audiat repetat în cadrul apelului (f.d.32-33, V.2) a menționat că : „*Danilișin, când a luat banii de la mine, eu consider, că el avea intenția să mi-i restituie.....,Scopul depunerii cererii a fost restituirea datoriei, dar nu de a-l pedepsi pe Danilișin.... Danilișin nu mi-a spus niciodată că nu-mi va întoarce banii.... Consider, că banii nu mi-au fost restituiți, deoarece banii au fost folosiți în alte scopuri....*”

Prin urmare, prin declarațiile părții vătămate menționate, repetat s-a constatat buna credință a inculpatului.

Cît ține de motivul invocat de către recurent, referitor la faptul că, instanța de fond a admis, în principiu a acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Vacari N., urmînd ca asupra cuantumului să se pronunțe instanța în ordine civilă, dispoziție menținută de către instanța de apel, fiind invocată de recurent ca eroare comisă de instanța de fond și menținută și de instanța de apel, care în conformitate cu prevederile al.3 p. 14 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.22 din 12.12.2005, instanța de apel era obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor de apel invocate de apelant, la acest capitol Colegiul reține:

În primul rînd, temeiurile menționate pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în apel, astfel, de către procuror în apel nu a fost invocat acest temei;

În al doilea rînd, admiterea în principiu a acțiunii civile, nu echivalează cu o eroare de drept ce ar putea duce la casarea hotărîrilor, cu atît mai mult, că de către nu a fost contestată sentința în această parte, ultimul fiind de acord cu achitarea sumei de 63. 000 lei datorate părții vătămate.

Pe această linie de idei, Colegiul penal menționează, că instanța de apel, printr-o apreciere justă a probelor, corect a concluzionat asupra achitării inculpatului de învinuirea comiterii infracțiunii imputate, luînd în considerație totalitatea probelor care în ansamblu resping temeinicia învinuirii aduse de organul de urmărire penală.

Instanța de apel, conform art.414 alin.(3) Cod de procedură penală s-a

pronunțat detaliat și argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel pe care le-a considerat întemeiate.

Tot aici, instanța de recurs remarcă că, procurorul nu a prezentat careva probe noi, suplimentare, în favoarea acuzării, iar în conformitate cu prevederile art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală și jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile omului, sarcina probatoriului în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel revine acuzatorului de stat în virtutea funcției lui procesuale (art.51, 53, 320 Cod de procedură penală).

Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, în hotărîrea *Capecan contra Belgiei* din 13 ianuarie 2005, a constatat că, în materie penală, problema administrării probelor trebuie să fie abordată prin prisma art. 6 § 2 și e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Nerespectarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și încălcarea prevederilor art. 24 și art. 26 Cod de procedură penală, care obligă acuzatorul de stat, după o hotărîre de achitare pronunțată de prima instanță, să solicite audierea inculpatului în instanța de apel și să prezinte în ședința de judecată probe în susținerea acuzării înaintate, urmează să fie apreciată ca nesusținere a acuzării în privința inculpatului în cadrul examinării apelului declarat împotriva sentinței de achitare. În atare situație apelul procurorului urmează să fie respins ca nefondat.

Generalizînd cele expuse mai sus, Colegiul penal conchide în mod convingător, că partea acuzării în susținerea apelului asupra sentinței de achitare nu a îndeplinit cerințele legii cu privire la prezentarea probelor, ce ar servi temei pentru o nouă interpretare a probelor de către instanța de apel, or apelul declarat conține interpretarea probelor în formă tendențioasă, fără a se referi și la alte circumstanțe ce au importanță pentru cauză și care au fost omise, ca de altfel și recursul declarat fiind și acesta unul formal cu invocarea probelor ce aparent indică la vinovăția inculpatului.

Astfel, Colegiul penal lărgit menționează că instanțele de fond și de apel au adoptat hotărîri legale și întemeiate.

Or, din conținutul recursului declarat, după cum s-a menționat mai sus, se evidențiază că autorul critică aprecierea probelor administrate la caz. Aici, Colegiul reține, că aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond, fie în instanța de apel, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărîri de condamnare sau de achitare, mai mult ca atît, temeiul invocat nu se încadrează în cele prevăzute de alin. (1) art. 427 CPP.

În concluzie Colegiul constată, că în prezenta cauză nu se întrevăd erori de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și ca urmare

hotărîrea atacată este legală și întemeiată, instanța de apel dînd o apreciere corectă probelor administrate, examinîndu-le multilateral, iar motivarea soluției fiind bazată respectiv pe ele.

În acest context, Colegiul penal conchide, că argumentele invocate de către acuzatorul de stat în recurs sunt neîntemeiate, fapt ce impune incontestabil respingerea recursului ca inadmisibil cu menținerea hotărîrii contestate.

7. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de procurorul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Bălți, Valentina Costăș, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 noiembrie 2014, pe cauza penală în privința lui *Danilișin Viorel Alexei*, cu menținerea hotărîrii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 24 februarie 2015

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Ion Guzun